

gy foly-
pkézett
részek
egész
csomó
Végre
többi
előkel
ak. —
id idő
mely-

s mint
közé-
gestől

avára

et. —
y szo-
almára
magya-
s bete-
kr. —
eddig
zesen :

s kis
si.

épület.
at.

A KIS EZERMESTER. (Lásd a 319. lapon.)

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

E Gábor bácsi galléron fogta a durva ficzkót és úgy ellóditotta, hogy ez majd orra bukott.

— Takarodjál az utból, szólt szigoruan. Nem látod, hogy velem jön? Jelentsd be a nagyságos asszonymnak, hogy fontos beszédem van vele. Egy, kettő! Indulj!

A szolga bámult, mert a csöndes, szelid Gábor bácsit még soha sem látta ilyen kemény, parancsoló kedvében. Ellenmondani azonban nem mert s meghunyászkodva felelé:

— Igenis, kérem alássan . . . az már egészen más . . .

A szolga sietve bement a kastélyba, Gábor bácsi pedig kézen fogta Ambrust és szintén bementek, egyenesen föl, az emeletre, mert Gábor bácsi tudta, hogy ott van az a kék szoba, melyet Ambrus említett.

Épen fölértek a lépcsőn, mikor szembe jött Aladár és édes anyja, meg egy idegen ur, kiben Gábor bácsi a szolgabíróra ismert rá.

— Annál jobb, gondolá, ha ez is itt van.

Aladár anyja félig haragosan, félig csodálkozva szólt Gábor bácsihoz:

— De édes szomszéd uram, mi jut eszébe, hogy ezt a tébolyodott embert ide hozza a házukba?

— Fontos oka van annak, asszonyom. Képzelteri, hogy nem mulatságból járok vele. Mindjárt megtudják.

Aladár ezalatt megpillantotta az arany órát, melyet az öreg Ambrus kezében tartott.

— Én már tudom, kiáltá. Látom az órámat. Add ide, vén bolond!

Ezzel Ambrus felé rohant, de az öreg gyorsan meghátrált és kezét hátra dugva, komoly, fontoskodó arczezal mondá:

— Nem adhatom . . . a gazdám várja . . . sietnem kell a kék szobába.

Ezt persze nem értették s Aladár nem is törődött volna vele, hanem szokása szerint arra készült, hogy erőszakkal elvegye az órát. De Gábor bácsi oda állt eléje, izmos kézzel vállon ragadta és így szólt:

— Maradj nyugodtan, kedves öcsém. Mint látod, az óra meg van és nem Imre lopta el, kit te oly szivtelenül és rossz indulattal üldöztettél.

Ekkor a szolgabíró közbeszólt:

— Nem ő lopta el? Akkor hát bizonyosan ez a vén eszelős. Ezt pedig nem büntethetjük, mert szegény nem tudja, mit csinál. No de csak hogy rendben van a dolog. Épen azért jöttem ide, hogy új nyomozást rendezzek. Most már nincs reám szükség.

— De igen, szólt Gábor bácsi, maradjon még, mert talán szükségem lesz jelenlétére. Az órát valóban az öreg Ambrus vitte el a rejtekből, hová a gyermekek dugták, büntetésül Aladár egyik csuf tetteért. De ez most már mellékes dolog. A fő az, hogy az öreg Ambrus ez óra segélyével egy nagy titkot fog fölfedezni.

— Titkot? Mi az? kérdék bámulva.

— Magam sem tudom biztosan, de majd meglátjuk. Az óraláncz végén egy kis kules van . . .

— Igen, szólt Aladár. Sokszor tűnődtem, miféle kules lehet az. Semmiféle zárba nem illik.

— Nem bizony, mert az egy titkos fiók kulcsa és csak az öreg Ambrus tudja, hol van ez a titkos fiók. Boldogult Csetefalvy Boldizsár bizonyosan ebben a fiókban tartotta legfontosabb iratait.

— És talán kincseket is! szólt Aladár. Oh, akkor gyorsan ki kell kutatnunk. Nagyon derék, hogy ez a vén Ambrus erre emlékszik. Meg fogom jutalmazni. Nagyon derék ember maga, Ambrus!

És Aladár, ki az imént még vén bolondnak nevezte a szegény öreget, most hízelve simogatta. De Ambrus ezzel nem igen törődött, hanem nyugtalankodni látszék s azt mormogta:

— Nem érek rá . . . a nagyságos ur vár . . .

Gábor bácsi aztán barátságosan mondá:

— Igen, Ambrus, siessünk a kék szobába, nyissa ki a fiókot.

Az öreg megindult s tétovázás nélkül ment végig a termeken. Jól ismerte ő itt a járást, zavart elméjében nem mosódott el a régi idők emléke, mikor az agg Csetefalvy Boldizsárt itt szolgálta. Csakhamar ott voltak a kék szobában.

Itt Ambrus körülnézett s egy nagy szekrényre mutatott, hogy el kell tolni a faltól. Megtették s aztán kíváncsian nézték a falat, de nem láttak semmit. Ambrus azonban látott valamit: egy gombostünyi kis gombot, mely épen olyan színű volt,

mint a fal, úgy hogy csak az vehette észre, a ki jól tudta, hol van. A kis gombot Ambrus megnyomta s ime — egy kis ajtó nyílt meg a falban s üreg lett láthatóvá, az üregben pedig vasszekrény, több fiókkal.

— Ez a kincses láda! kiáltá Aladár sováran. Nyissa ki gyorsan!

Azt várta, hogy nagy kincseket kap innen, mert hiszen minden az övé, a mi a kastélyban van. Duszgazdag volt, de azért mohón leste a meglepetést. És bizony az nem is maradt el, csak hogy nagyon különbözött attól, a mire Aladár számított.

Az öreg Ambrus tétovázás nélkül elővette az óralánczon függő kis kulcsot, kinyitotta a középső fiókot és egy irást vett elő.

— Itt van, nincs hiba, mondá elégtelen. Viszem a nagyságos urnak.

Aladár, ki aranyat, drágaköveket várt, oda se nézett az irásnak, hanem a fiókhoz rohant és kutatgatott; Gábor bácsi azonban teljesen meg volt elégedve s megragadva Ambrus karját, így szólt:

— Nem szükséges elvinni, Ambrus. Adja csak oda a szolgabíró urnak.

Ambrus engedelmessé lett s Gábor bácsi aztán reszkető hangon így szólt Aladárhoz és anyjához:

— Kérem most figyeljenek. Szolgabíró ur, olvassa fel ezt az iratot.

A szolgabíró felbontotta az irást, aztán meglepetve mondá:

— Ah, hiszen ez végrendelet, néhai Csetefalvy Boldizsár végrendelete.

Aladár és anyja csalódva kiáltottak fel:

— Végrendelet? Hát ez volt az a titok? Hiszen a végrendeletet már rég ismerjük.

— De ezt nem, felelt a szolgabíró. Ez két nappal az öreg ur halála előtt készült, itt van a dátum. Tehát ez az utolsó akarata s tetszik tudni, a régiebb végrendelet semmit sem ér, ha ebben az utolsóban másképp intézkedett.

De már erre Aladár is, anyja is meg-hökkentek, sőt el is sápadtak. Aladár ki akarta kapni a szolgabíró kezéből a végrendeletet.

— Csak lassan, kedves öcsém, jó kézben van nálam. Lássuk csak, mit mond a végrendelet.

Felolvasta és a mint olvasta, Aladár perczről perczre sápadtabb lett, anyja pedig félig ájultan rogyott egy székre. Gábor bácsi szemébe köny tolt s a derék tudós meghatottan mormogá:

— A Gondviselés utjai valóban csodások! Az igazság végre is előkerül.

Az a végrendelet pedig nagyon rövid volt s egyik pontja így szólt:

»Kastélyomat és minden vagyonomat az én szeretett öcsémnek, Imrének hagyom, remélve, hogy a mily derék fiu volt szegénységében, épen olyan derék ember lesz a gazdagság birtokában s vagyontát s tehetségeit hazánk és az emberiség javára fogja felhasználni.«

Egy másik pont azt rendelte, hogy addig, míg Imre nagykoruvá lesz, Gábor bácsi legyen a gyámja; egy harmadik pont pedig Aladár és anyja részére hagyott több ezer frtot, ha nem is nagyon sokat, de annyit, a mennyiből tisztességesen meg lehetett élni.

A szolgabíró, mikor a végrendeletet elolvasta, így szólt:

— E szerint tehát itt Imre az ur, övé minden. Menjünk, tudassuk vele.

Aladár, ki eddig néma kétségbeesésben hallgatott, félig őrjöngve kiáltá:

— Nem, az nem lehet... ez mind hamisítás! Itt én vagyok az ur... enyém minden... Imre koldus...

És újra el akarta kapni a végzetes írást, de a szolgabíró hidegvérrel zsebre dugta s így szólt:

— Kedves öcsém, az ellen hiába jajveszékelsz, ez már így van. A te uraságodnak vége s az igazat megvallva, a környéken senki sem fogja sajnálni, mert csak rosra használtad helyzetedet, melyet tévedésből foglaltál el. Nincs semmi hamisítás, ismerjük boldogult nagybátyád írását, sőt azt is tudtuk, hogy új végrendeletet csinált, csakhogy nem birtunk rátalálni; én magam voltam megbízva a kutatással, de akkor sejtelmünk sem volt e titkos fiókról. Én tehát azt tanácslom, nyugodjál bele sorsodba és igyekezzél megnyerni rokonodnak, Imrének kedvét. Ó majd sokat tehet éretted.

— Igen, és meg is fog tenni mindent, bár te gonoszul viselted magadat ő iránta! De most siessünk a jó hirrel Imréhez. — Nálam van.

Milyen ámulás, öröm volt az, mikor Gábor bácsi otthon elmondta a történetet, azt hiába akarnám leírni. Irénke és Lottika sirtak örömben; de Imre eleinte nem is akarta hinni.

— Tréfát üznek velem, Gábor bácsi, mondá.

(Folytatása a 310. lapon.)

deletet

az ur.
ele.beesés-
á :
ez mind
enyémégzetes
zsebreiba jaj-
urasá-
a kör-
ert csak
et téve-
hamisi-
ád irá-
grende-
k ráta-
a kuta-
volt e
ácslom,
él meg-
vét. Oindent,
iránta!
hez. —, mikor
örténte-
énke és
Imre

r bácsi.

ZSARNOK PETI. (Lásd a 311. lapon.)

(Folytatás a 308. laphoz.)

— Nem, kedves fiam. Olvasd magad.

— Igaz, mind igaz, szólt a szolgabíró. Ime, ezennel átadom a végrendeletet, önt illeti, fiatal barátom. Mától fogva ön a vidéknek leggazdagabb birtokosa.

Imre ámulva olvasta a végrendeletet. — úgy volt, minden igaz. Szeme könybe lábadt s meghatottan rebegé:

— Kedves jó nagybátyám! Tehát nem feledkezett meg rólam!

— Nem bizony, szólt Gábor bácsi, csak-hogy szerencsétlen halála megakadályozta, hogy a végrendeletet elküldje hivatalos helyre megőrzés végett. A Gondviselés segített. Maga Aladár volt az eszköz, az ő gonoszsága fordított mindent jóra; mert ha ő nem tör ellened, nem rontja el csónakodat s nem veszi ott el az órát, talán soha sem került volna elő az igazi végrendelet.

Imrének eleinte szinte nehezebbre esett elhinni, hogy ő többé nem az a szegény elhagyott fiú, hanem előkelő, gazdag urfi. Irénke és Lottika hamarabb belátták, mennyire megváltozott minden s bár egyrészt lelkükből örültek, másrészt mégis elszomorodtak és tartózkodóbbak lettek Imre iránt, úgy, hogy ez meglepetve kérde, mi a bajuk.

— Oh semmi... hanem tudod... azaz tudja... mi most már nem illünk egymáshoz... mi szerény sorsu gyermekek vagyunk...

Imre ez egyszer majdnem igazán megharagudott, s hevesen mondá:

— Irénke, Lottika, eszeteken járjatok, különben igazán megharagszom! Hát

azt hiszitek rólam, hogy most már az Aladár példáját fogom követni s megvelem azokat, a kik oly igaz barátsággal voltak hozzám szegénységemben? Ohó, nem úgy van ám az! Testvérek leszünk, persze, ha ti is úgy akarjátok.

Osszeölelkeztek s Gábor bácsi és a néni is alig találták helyöket örömlükben. Imre pedig aztán haza sietett, hogy beteg mamájával a nagyszerű változást tudassa.

A milyen nagy volt az öröm itt, olyan nagy volt a boszuság és szomorkodás a kastélyban. Aladár sírt, orditozott, haját tépte; de mind hiába, az uraságának vége volt. Ki kellett költözni a kastélyból, ott hagyni minden pompát.

Imre nagylelkűen azt ajánlotta Aladárnak, hogy maradjon, éljenek együtt, ő testvérének fogja tekinteni. De Aladár érezte, hogy ezt nem érdemli s annyi gonoszság után, a mit Imre ellen elkövetett, nem merne soha szeme közé nézni. Harmadnapon tehát elhurezolkodtak, s azóta soha sem látták többé a szép kastélyt.

Aladárék elköltözése után Imre és édes anyja vonultak be a kastélyba, hol aztán élte fogytáig jó dolga volt az öreg Ambrusnak is.

Egyelőre Imre nem sokáig maradt szép kastélyában. Mikor Irénke és Lottika a szünidő végén visszatértek a fővárosba, velök ment Gábor bácsi és Imre is. Mert Imre helyre akarta pótolni, a mit mulasztatott s végezni szorgalmasan iskoláit, hogy ne csak gazdag, hanem mivelt ember is legyen.

Ekkép a fővárosban is mindennap együtt voltak Imre s a két leányka. Mikor

pedig az iskolai évek vége lett, együtt mentek ismét falura, Imre szép kastélyába, hol aztán sok kellemes napot töltöttek, s gyakran visszaemlékeztek a különös történetre, melynek Imre szerencsését köszönheté.

ZSARNOK PETI.

(Képpel a 309. lapon.)

FOGVA vagy kis madár:
Repülj ha tudsz,
Rövid az a fonál
Nem messze jutsz.

Erősebb én vagyok,
Enyém a jog:
Erőmmel én neked
Parancsolok.

Kényemtől függ csupán
Az életed,
Ha egyszer megboszantsz
Jaj lesz neked!

De nem, nem bántalak
Meg én soha
Mert hisz szeretlek én
Kis ostoba.

Sőt mi vesztedre van:
Szerettem,
Ezért maradsz te itt
Mindentig velem.

MEGSZORULT SZÖRNYETEG.

(Képpel a 312—313. lapokon.)

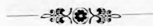
VESZEDELMES szörnyeteg a krokodilus, jaj annak, a ki rettenetes torkába kerül. Az utasok, a kik Afrikában jártak s a Nilus folyón hajóztak, vadásztak, sokszor leírták, milyen veszedelemben juthat az ember, ha kisebb csónakon indul krokodilusok ellen. A vízben nagyon ügyesen uszkáló szörnyetegen egész csapa-

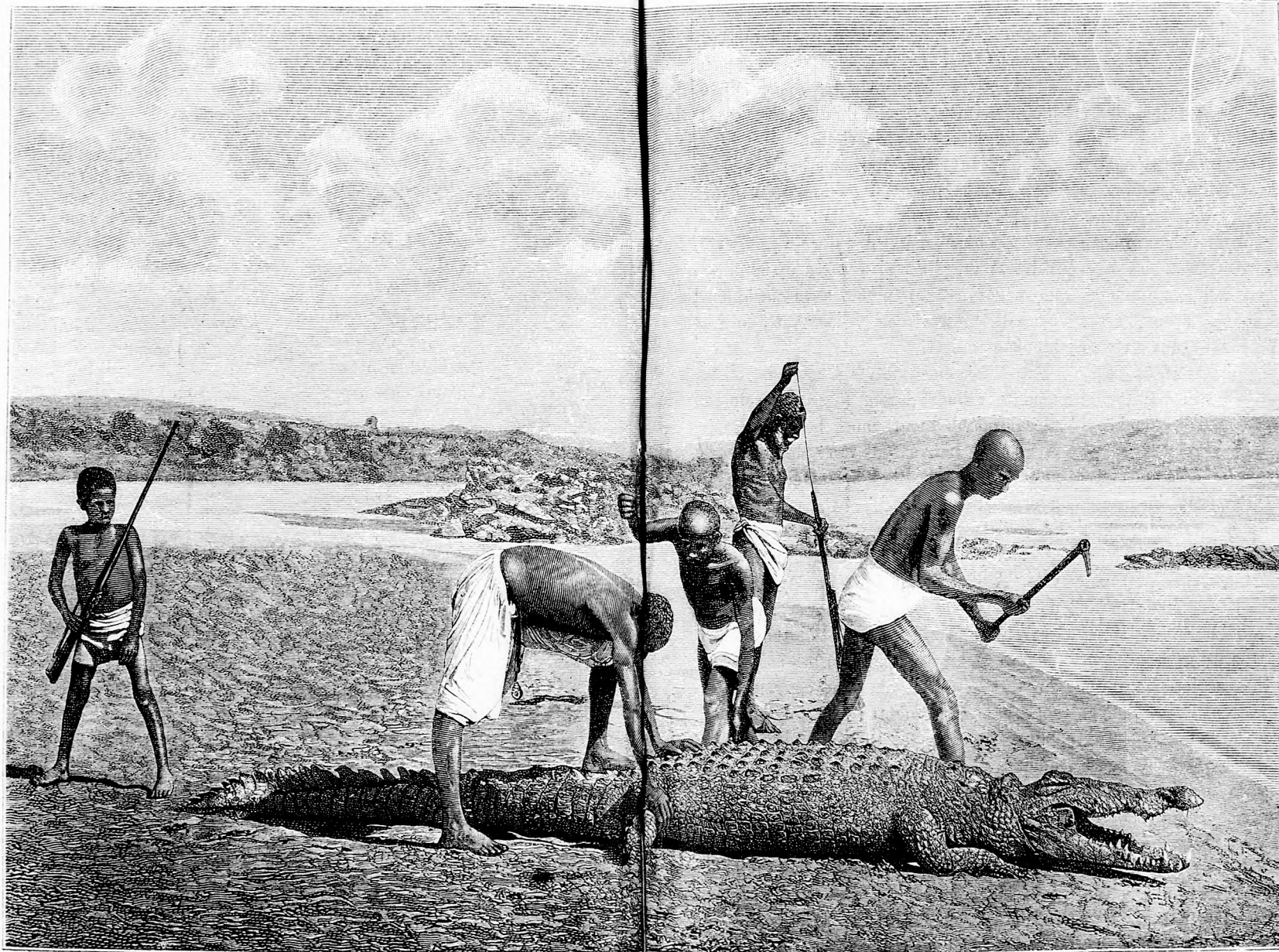
tostul támadnak a csónakra, fölborítják és ekkor aztán áldhatja a Gondviselést, a ki épkézláb kimenekül. És a lövöldözés sem sokat ér, mert a krokodilusnak oly kemény a páncélja, hogy golyó nem hat rajta keresztül; csak úgy lehet elejteni, ha a golyó fejben vagy testének valami hajlásában éri.

De az afrikai benszülöttek mégis könnyen kifognak a veszedelmes állaton, pedig jóra való fegyverök sines. Csakhogy persze ők nem mennek utána a vízbe, hanem meglesik, mikor a krokodilus jön ki a szárazföldre. A krokodilus nagyon szeret a forró napon sütkérezni és tojásait is a meleg homokba kaparja el. A négerrek lesbe állanak az olyan helyeken, hol a krokodilusok sütkérezni szoktak. Nagyon jól el kell bujni és csöndesen lenni, mert a krokodilus, a milyen vakmerő a vízben, épen olyan gyáva és óvatos a szárazföldön, tudja, hogy itt ő juthat könnyen bajba. Kurta, ügyetlen lábaival csak nagyon lassan tud mozogni a homokban, nehéz csontpánczállal fődött teste pedig oly esetlen, hogy csak bajjal bír megfordulni, jobbra-balra mozdulni.

Épen erre számítanak a négerrek. Mikor látják, hogy a krokodilus már jócskán kimászott a szárazra, hirtelen rárontanak. A megszeppent szörnyeteg szeretne visszamenekülni a vízbe, de mire egyet kettőt lép, üldözői már a nyakán vannak. Kitérgettes száját, de persze a vadászoknak van annyi eszök, hogy nem állanak eléje, hanem oldalt támadják meg, hátulról föléje lépnek és minden veszedelem nélkül szurják, ütik agyon. Mert a megszorult krokodilus nem tud hátrafelényulni borzasztó szájával, tehetetlenül vergődik s végre is a vadászok zsákmányaul esik.

Az afrikai benszülöttek megesszik a krokodilus husát, bár ez rettentően kemény. Pajzsából pedig különféle eszközöket készítenek.

MEGSZORULT SZÖRNYETG. (Lásd a 311. lapon.)

A RITKA ISKOLA.

— Elbeszélés. —

Irta Wildermuth Otília, fordította Vadnay Tibor.

(Folytatás.)

A szökés.

INT az öntött vas korlátnál, mely Spät ur házát az utcától elválasztotta, finoman és előkelően öltözött ur nevető arccal vizsgálta az előtte elsiető embereket, kezeit hosszú, meleg köpenyébe rejtve és szemére uriasan félszemüveget csiptetve. Néha, ha egy-egy urnak selyem zsebkendője kicsüngött, vagy fiatal hölgy ruháján arany, ezüst ékszer látszott, a vizsgálódó uracs hirtelen kirántotta a köpeny alól kezeit, és zsebkendőt, ékszeret egyes fogással hatalmába kerített. Gyakran, ha valaki egészen közel érinté, sikerült neki villámgyorsasággal az illető zsebébe is benyulni és a pénztárczát, szívtárczát, aranyórát kirántani. Gyorsan, mint a villám, tűntek el ismét kezei a hosszú köpeny zsebeiben, és épen úgy, mint előbb, odatámaszkodott a vas korláthoz és vizsgálódott esendesen.

Már bővebben volt ideje vizsgálódni, mert bealkonyodott s az utca mind néptelenebb lett. Habozott, várjon-e tovább, vagy pedig népesebb utcát és más helyet keressen föl munkálódása folytatása végett. Még egy tekintetet vetett az egész sorban többnyire virágos kertek által környezett szép házakra; egy pillantást vetett a házra is, melynek korlátához támaszkodott, és e pillantás csakhamar figyelmessé tette valamire, mert a kerti uton egy csinosan öltözött fiucskát látott futni. Látta, hogy a fiúnak nem igen tiszta a lelkiismerete, mert aggodalmasan tekint-

getett hátra, mintha félt volna, hogy üldözik. Már a kapunál volt, és igyekezett azt felnyitni, de ez nehezen ment, mert a kilincset nem igen érte el. Erre az idegen odasietett, és kinyitotta az ajtót. Kissé bámulva nézett reá Vilmos, mert ő volt az a fiu, ki oly nagyon sietett.

— Ne félj semmit, kis barátom, én nem bántalak, mondá az idegen nagyon nyájasan.

Zsebéből ezukrot vett elő, melylyel Vilmost megkínálta, s a kis nyalánk, ki most igazán éhes is volt, a mi máskülönben ritkán esett meg, nem vetette meg a kínált csemegét.

— És most, folytatá az ismeretlen, mialatt Vilmost kézen fogta és vele az utcán odább ment, most beszéld el, miféle nagy bubánatod van? hiszen egészen ki vannak sirva a szemeid, szegény gyermek!

Vilmos csakugyan olyan arcot vágott, mintha szörnyen rosszul bántak volna vele. A szenvedett igazságtalanság gondolatára szemei könybe lábadtak, s a zokogás miatt csak szaggatottan tudott beszélni.

— A mostoha anyám — engem — megvert — és becsukott — egyedül — a sötét kamrába csukott — de, folytatá diadalmos hangon, föl tudtam nyitni az ablakot s mert ez nagyon alacsonyan van, kiugrottam.

— Ugyan gyermek, gyermek! szólta az idegen fontoskodó arcczal, szegény vakmerő kis ember, ha mostohád előtalál, még keményebben megver s végre talán még a sötét pinczébe is zárta!

E gondolatra ismét sirni kezdett Vilmos.

— Én nem akarok többé hazamenni a mostoha anyámhoz, kiáltott toporzékolva.

— Igen, jöjj velem, szolt a fiatal ur igen nyájas hangon; nálam jó dolgod lesz.

— De a papa meg a nővéreim?

— Majd láthatni fogod őket, kedves kis bátor barátom, folytatá a zsebtolvaj nagy kegyesen. Addig is én majd atyád leszek és nálam találsz majd kis fiukat és leányokat, kikkel játszhatol eleget.

Ezalatt már jól távol voltak Spät ur házától; az utcák, melyeken jártak, Vilmos előtt ismeretlenek voltak, s mindinkább elhagyatottak és néptelenek lettek. A fiu kezdett félni, hogy így egyedül van az idegennel, idegen utcákon. Sirva fakadt.

— El vagy fáradva? kérdé kísérője. Várj, karomra veszek, nem szabad késlekednünk, különben visszavitet gonosz mostohád.

Ezzel gyorsan fölkapta a fiut, ki könnyü és gyöngé volt, és tovább ment vele. Vilmos, ki csakugyan fáradt volt, végre elaludt.

Mikor fölébredt, pinczeforma nagy üregben találta magát. Középen nagy asztal állott, melynek végében néhány ember ült és kártyázott. Vilmos kísérője ezekkel beszélgetett s midőn észrevette, hogy a fiu fölébredt, oda vitte; a férfiak fürkészve vizsgálták őt és nevetve mondtak Vilmos előtt ismeretlen nyelven valamit. Aztán egy darab kenyeret és sajtot adtak neki s Vilmos mohón fogyasztotta el.

Még nem volt egészen készen az evéssel, mikor egy férfi sántikált be a pinczébe, féllábon és mankókkal; de alig volt benn,

eldobta a mankókat, kendőt oldott le derekáról s ekkor előtűnt második egészséges lába is. Azután egy kis leány által vezetett vak jött be, ki szemevilágát a pinczében visszanyervén, néhány üres boros palaczk látásánál így kiáltott fel:

— Siessetek, töltsétek meg az üvegeket, nem lehet tünni, hogy így álljanak az asztalon.

Ezután egy béna ember jelent meg, ki kabátja alól huzta elő kezeit; aztán jött egy pupos, kit csakhamar megszabadítottak pupjától; utána egy nő, kis gyermekkel karján, ki nevetve ugrott le és már eléggé nagy fiúnak látszott. Mindig jobban-jobban telt meg a pincze rongyos nőkkel és férfiakkal, előkelő urakkal és hölgyekkel, gyermekekkel és aggastyánokkal s valamennyi nagy lármásan, nevetve, kiabálva lépett az asztalhoz, hol a fiatal ur állt, kívül Vilmos jött ide és a ki e rongyos gyülevézsereg vezérének látszott. A többiek Mortonnak nevezték. Mindenik kiürítette zsebeit, melyekből gyűrük, kendők, órák, pénzes erszények, stb. kerültek elő.

— Ezuttal keveset hoztál, támadt rá Morton egy öreges asszonyra, ki csak néhány darab rézpénzt tett az asztalra.

— Igen, morgott ez, mióta sánta fiacskám megszökött, senki sem ad semmit, pedig azelőtt mindig bőven kaptam.

— Hoztam ismét egy sánta fiucska. Nem nehéz, könnyü lesz majd hordozni, mondá Morton, mialatt Vilmost föl emelte.

— Ej, ej, mosolygott az öreg, esinos kis ficzkó és kinyújtotta sovány karjait, hogy fölemelje.

Vilmos, ki mindinkább félni kezdett és kit csak a szepegés és bámulat tartott vissza a hangos sirástól, most derekasan kezdett kiabálni.

— Én nem akarok e csuf asszonyhoz menni, hanem mamámhoz és nővéreimhez.

— Fiu, ha nem hallgatsz, megköztözek és meghusángollak, kiáltott Morton, egészen más hangon, mint ezelőtt néhány órával.

Az öreg asszony fölkapta Vilmost, mint valami lapdát s a levegőbe dobta, aztán nem valami szeliden a földre tette és meglehetősen keményen ráütött.

— Csakugyan könnyü, mondá; az akaratosságát pedig majd kiporoljuk belőle.

Ezután magával rántotta a kapálózó fiut egy melléküregbe, hol néhány nem épen tisztának látszó fekhely volt. Ezeknek egyikére, hol már két más fiu feküdt,

Hód. (Lásd a 319. lapon.)

odadobta Vilmost is. Dobogó szívvel gondolt Vilmos tiszta puha ágyacskájára, melyhez Lottika és uj mamája lefekvés előtt mindig eljöttek, bár ő daczosan mindig elutasította a mamát! És most! Most hálótársa ütéseitől és a sirástól kimerülten aludt el.

Tolvajok közt.

Másnap reggel durván költötték fel Vilmost álmából. Előtte állt a tegnapi sovány nő s egy sereg piszkos gyermek

lärmázott körülte kíváncsi tolakodással. Az öreg, kit a többiek »a sovány Anna«-nak neveztek, öltöztetni kezdte Vilmost, de nem a saját, szép ruháiba, hanem piszkos rongyokba. Vilmos kiabált, karmolt és egész erejéből védte magát, de ekkor a sovány Anna oly módon érezte vele ökleit, hogy a szegény fiu mindent engedett tenni magával. Engedte, hogy szép barna haját lenyirják és csúf szőke parókát tegyenek fejére, hogy annál kevésbbé lehessen ráismerni; engedte, hogy piros

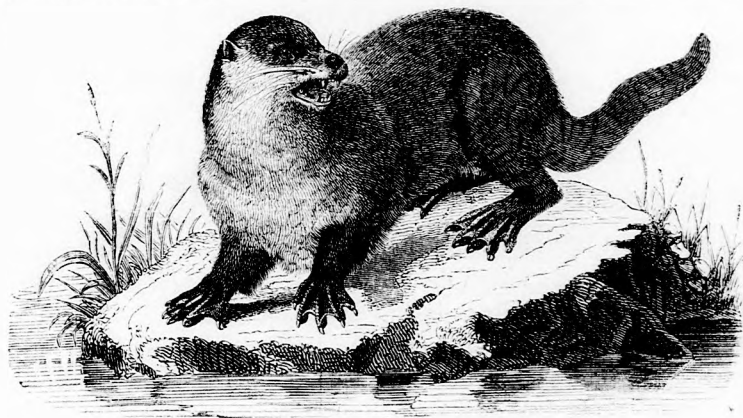
pozsgás arcocskáját fehér festékekkel mázolják be, azután pedig mindkét lábát térdéhez kössék fel. Ekkor a sovány Anna egy darab vajaskenyeret adott neki, melyet azonban Vilmos nem volt képes megenni, aztán vállára vette őt és kiment vele az utcára.

Egy nagy hid mellett, mely a Temze folyón vezet keresztül, megállt a sovány Anna a kis Vilmossal. Hangosan panaszkodva nyujtá ki kezeit a járókelők felé, elbeszélve, hogy kis unokája születésétől

fogva sánta, ő maga pedig nem tud dolgozni, a gyermekkel együtt éhen halnak, ha alamizsnát nem kapnak. Az emberek megsajnálták a halvány fiút, ki könnyelt szemekkel nézett maga elé s többen kisebb-nagyobb pénzdarabot vetettek az öreg kötényébe.

Vilmos szerette volna eleinte azt kiáltani :

»Én nem vagyok sánta és ez a nő nem az én nagyanyám.« De a sovány Anna, mikor fölemelte karjait, olyat ütött Vilmos

VIDRA. (Lásd a 319. lapou.)

felkötött lábára, és a mellett oly hangosan jajgatott, hogy a tolongó sokaságban a szegény fiúnak sirásba fult hangja egészen elenyészett. Később pedig felkötött lábai annyira fájtak, hogy többé nem is volt ereje kiabálni. A sovány Anna gazdag zsákmányt vitt haza, midőn álnokájával a tolvajbarlangba visszatért. Morton is egészen barátságos arcot vágott, Vilmos dagadt lábairól leoldották a kötést és adtak neki bőven enni-inni. De mindez nagyon kevésbé vigasztalta meg, rettegett

ez emberek durvaságától és a körülötte lévő gyermekek lármájától. Ezek minduntalan oda jöttek hozzá és bámulták, gunyolták, csufolták. Még ha fájó lábai engedték volna is, akkor sem vegyült volna el e gyermekek vad játékaiba. Már nem kiáltozott atyja és testvérei után, csak halk, keserves sirással gondolt az ő szép csendes otthonára. Még mostoha anyját sem látta többé olyan gonosznak, mert az nem verte őt, mint a sovány Anna. Keservesen megbánta, hogy megszökött és

nem bírta bevárni a félórát, míg mostoha anyja újra érte jő. Mind sűrűbben folytak könnyei, különben oly daczos szive mindinkább ellágyult. Otthon unalmasnak látszott neki, ha atyja, a nevelőnő vagy Lottika estenként imádkozni akartak, vele; most magától jutott eszébe egy kis verses ima, melyet otthon gyakran kelletlenül mondott el. Összetette kezeit és magában imádkozott.

Még nem értette ugyan egészen az ima szavait, de mégis meg volt győződve, hogy most, mikor szurtos tolvajbarlangban, kemény padon alszik el, őrangyala barátságosabban néz reá, mint otthon, midőn duzzogva feküdt tiszta fehér ágycskájában.

A füstbe ment remény.

Napról napra ott kóborolt a sovány Anna London utcáin a kis Vilmos-sal, és gyűjté az alamizsnát. Vilmos lábai mind jobban megdagadtak és fájtak, a szegény fiu egyre gyöngébb és betegobb lett. De erre nem is ügyeltek, koldulásra így annál jobb volt.

Egy reggel a város egyik fényesebb utcáján hordozta őt kinzója, mikor Vilmos egy uri hölgyet látott meg, ki nagyon szomorú és sápadt volt, de Vilmos ráismert és végtelen nagy volt öröme.

— Mama! mama! kiáltá minden erejéből s oly kedves volt most kimondania e nevet!

A hölgy, ki épen egy boltba akart belépni, hirtelen körülnézett, örömsugár villant végig arcán és gyorsan indult a hang után, mert, bár Vilmost nem látta, de hangjára ráismert.

Csak hogy a sovány Anna is igen éber volt ám. Midőn Vilmos kiáltását hallá, azonnal ráborítá kendőjét a fiura, úgy hogy ez nem mozdulhatott és nem is látott semmit; aztán karjára kapta mint valami csomagot és egy mellékutczába rohant vele. Itt is volt egy a tolvajbandához tartozó, látszólag sánta ember, kit két kutya huzott talpigán. Gyorsan odadobta hozzá Vilmost és a sánta oly gyorsan, a mint csak tudott, hajtott odább.

Mindez oly hirtelen történt, hogy a szegény anya nem is láthatta a gyermeket. Végigment az utcán és a hang után hallgatózott, aztán sóhajtván tért vissza és azt hitte, hogy csak képzelődött.

Az nap este Vilmos kemény ütletet kapott a bős Mortontól. Másnap reggelre oly beteg lett, hogy alig tudott mozdulni. Feküdni kellett és miután a többiek eltávoztak, a barlangot őrző asszonyra bízta ápolását.

Ez persze nem volt olyan ápolás, minőhöz eddig szokva volt holmi könnyebb betegségeinél. Mily szeretetteljesen ült Lottika az ágya előtt, minden legkisebb kívánságát teljesítve; mily barátságosan ápolta a nevelőnő és mily kedvesen gondoskodott róla atyja; és ő mégis kinezta őket türelmetlenségével, szeszélyeivel! Most senki sem törődött szenvedésével. Mogorván hozta az öreg nő az ő enni-, innivalóját, s ha otthon voltak a többi gyermekek, lármázva és gunyolódva vettek körül. Jobban mint valaha, meg szállta a vágy, hogy újra láthassa otthonát; jobban mint valaha belátta, mily bűnös volt s mily gonoszul viszonzta övéinek jóságát!

Mióta a tolvajbarlangban kellett élnie, megismerkedett amaz emberek gonoszságával, kik között élt. Köztük még Morton volt legjobb. Volt valami a viseletében, a mi jobb nevelésre és származásra mutatott; sohasem elegyedett a durva társaságba, hanem, miután az összelopott és koldult tárgyak egybegyűjtésével és elrendezésével készen volt, elvonult. Hogy hová ment, azt Vilmos el nem tudta gondolni. Kérdéseire a többiek csak titkolózó feleletet adtak.

— Igen, mondák, Morton finom úr; senki sem mondaná rá, hogy közzénk tartozik. Ő nem csak képzeletét előkelőnek, hanem valóban az.

Mikor Morton elment, akkor kezdődött el csak igazán a banda mulatsága. Öregek és ifjak, férfiak, nők, gyermekek zajongtak és lármáztak összevissza.

Vilmos gyakran mélyen beletemette fejét a párnájába, csak hogy ne láthasson, ne hallhasson semmit. Otthon gyakran oly nevetlen volt, hogy a durva szavakat, melyeket a cselédektől hallott, daczára atyja tilalmának, daczos elégtelenséggel ismételte. Most azonban e durva beszédek mély megvetéssel töltötték el, mikor azokat újra és újra hallá. Azelőtt, ha valamely kedvencz étele került az asztalra vagy közte és nővérei között süteményt osztottak szét, nagy irigységet érzett s néha el is vette a másik részt is. Most, ha a többi vad gyermek rárohant a jobb falatokra, melyekre itt-ott szert tettek és kapkodták egymás elől; érezte, mily csuf az az irigykedés és nagyon szégyelte, hogy azelőtt ő maga is ilyen volt. Ah! kedvesebb lett volna most a legegyszerűbb étel

is szülei házából, mint a legjobb sütemény, melyet valamelyik tolvaj dobott neki.

(Folytatása következik.)

A KIS EZERMESTER.

(Képpel a czimlapon.)

MESTEREMBER *be nem teszi*
Hozzánk soha lábát :
Magam keze reperál meg
Széket, asztalt, ládát.

A takaréktűzhelyre is
Magamnak van gondom,
Mint egy kitanult lakatos,
Fölrakom, szétbontom,

Légyvesztő papírért sem kell
Menni patikába,
Magam főzöm meg a mérget
S magam kenem rája.

Azzal már nem is dicsekszem,
Hogy a ruhácskáim
Egytől-egyig magam varrom —
S egytől-egyig fáim.

Szóval : olló, tű, kalapács,
Ecset, vagy meszellő
Sodoró-fa, gyuró deszka
Mind kezembe illő.

No, de aztán, mint az arany
Ragyog minden nálunk,
Ilyen házat mint a mienk
Messze nem találunk.

HÓD ÉS VIDRA.

(Képekkel a 316. és 317. lapokon.)

HAJDANÁBAN, de nem ám valami ősi időkben, hanem csak pár évszázaddal ezelőtt is még több olyan állat élt hazánkban, mely most már itt végkép kiveszett.

Ezek között volt a hód is, mely mai nap már egész Európában nagy ritkaság s csak Amerikában található nagyobb számmal. De ott is gyorsan fogy, mert a vadászok folyton üldözik.

A hód egyike a legsajátságosabb állatoknak s félig vízben, félig a szárazföldön él. Mindig folyók közelében tanyáz s nagy ügyességgel épít magának lakást a parton, úgy, hogy házából tetszés szerint kiúszhat a folyóba, vagy pedig a másik ajtón kisétál a szárazföldre. Tavak partján, hol a víz többnyire egyforma magasságban áll, könnyen boldogul a hód lakása elkészítésével; de folyóvizeknél arról is kell gondoskodnia, hogy mikor a patak hosszu szárazság idején nagyon megapad, neki mégis legyen vére. Valóban bámulni lehet, mily okosan és milyen türelmes, fárasztó munkával módolja ezt ki az a kis állat. Hogy bizonyos helyen mindig egyforma magason álljon a víz a patakban, szükséges, hogy gát tartsa fel a vizet. No's, hát a hód gátat épít a patakban. Egész nagy fákat dönt le a partról, a mit persze csak úgy tehet meg, hogy éles fogaival neki áll a fa tövének és rágja, rágja, míg egészen ketté nem rágta s a fa magától lezuhan. A gát építésén rendszeren egész csapat hód dolgozik s olyan szilárdul megalkotják, hogy esztendőig áll. A gáton fölül aztán nagy tó képződik s a parton egymás mellett emelkednek a hódkunyhók, melyek bubos kemenczéhez hasonlítanak, egyik nyílással a víz alatt, másikkal fönt a szárazon.

A hódra főképp selyemfinomságu szőrért vadásznak, de husát is megeszik.

Ritka állat a másik is, melyet most bemutatok: a vidra. De ezt hazánk felső vidékén még találhatni a folyók mentén. Pompás uszó és jobban is szeret a vízben lubiczkolni, mint a szárazföldön járni, ámbár itt sem ügyetlen. Teste hosszu, bársonyos barna szőrrel van fedve, mely mintha be volna olajozva, a vizet nem

veszi be s ezért is tud a vidra órákig a folyóban uszkálni, hogy halat fogdosson, mert ez kedvencz eledele.

Fiatalon elfogva a vidra igen könnyen megszeli s úgy ragaszkodik gazdájához, mint a hű kutya, utána megy, örül megjöttének, hizelkedik és pontosan teljesíti parancsait. Halászatra is meg lehet tanítani s ha egyszer igazán megszeliült, nem kell attól tartani, hogy megszökik, ha folyóba bocsátják, hol kedvére uszkálhat. Hűségesen elhossa a halat gazdájának. Ismertem egy vidrát, mely egészen szabadon járt-kelt egy barátom udvarán. Néha-néha eltűnt egész napra, sőt egy-két napra is oda volt, úgy hogy már azt hittük, hogy mégis csak visszakivánczolt régi szabad életére; de mindig visszatért és nagy örömet mutatott, mikor gazdáját meglátta. E kirándulásait mindig a közeli folyóba tette, hol kedvére halászatott, persze a maga számára.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIII. köt. 18-ik számában közölt képrejtvények megfejtése:

„Karánsebes.“ „Koczkás ing.“

Helyesen fejtették meg: Ujházy Etelka, Cserneczky Aladár, Blaustein Fülöp, Hönig Dezső és Jóska (részben), Molecz Béla, Kubicsek Szabina (részben), Fligl József, Bolyó Irén, Kirkorovits Ilona és Zsenni, Mandl Paula, Klára és Alice.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Kubicsek Sabina 50 kr. — Hacker Laura 6 frt. 40 kr. — Halácsy Ilonka 1 frt. — Kozmata Margit 1 frt. — Piek Róza 1 frt. — A már eddig kimutatott 720 frt 9 krral együtt összesen: 729 frt 99 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.